

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1972 r.

Nr 23

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

- 132 — nr 74 z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych w 1972 r. 309
- 133 — nr 75 z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie projektowania inwestycji 317

ZARZĄDZENIE

- 134 — Ministra Finansów z dnia 31 marca 1972 r. w sprawie zapasów nieprawidłowych podlegających bieżącej przecenie i zasad rozliczania skutków tej przeceny 322

OBWIESZCZENIE

- 135 — Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 marca 1972 r. zmieniające obwieszczenie w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim 323

132

UCHWAŁA Nr 74 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1972 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów w jednostkach państwowych w 1972 r.

Na podstawie art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

DZIAŁ I

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Inwestycją w rozumieniu uchwały są nakłady objęte jednym zadaniem inwestycyjnym.

2. Ilekroć mowa w uchwale:

- 1) o „planowym koszcie inwestycji”, należy przez to rozumieć koszt zadania inwestycyjnego, określony w dokumentacji stanowiącej podstawę decyzji o włączeniu inwestycji do planu inwestycyjnego,
- 2) o „planowym terminie”, należy przez to rozumieć termin oddania inwestycji do eksploatacji, określony w decyzji o włączeniu inwestycji do planu inwestycyjnego.

3. Kryteria zaliczania inwestycji jednostek państwowych do grupy „A” i grupy „B” oraz kryteria podziału grupy „A” na inwestycje branżowe, inwestycje przedsiębiorstw, inwestycje jednostek i zakładów budżetowych oraz budownictwo mieszkaniowe określają przepisy regulujące zasady opracowania narodowego planu gospodarczego.

§ 2. 1. Nowe inwestycje branżowe oraz nowe inwestycje jednostek i zakładów budżetowych polegające na budownictwie banki przyjmują do finansowania w granicach nakładów określonych w narodowym planie gospodarczym.

2. W razie stwierdzenia, że:

- 1) dla inwestycji nie zatwierdzono założeń techniczno-ekonomicznych lub dokumentacji uproszczonej (jednostadiowej),
- 2) inwestycja jest niecelowa lub istnieją zastrzeżenia co do jej efektywności,

3) planowy termin wykracza poza ustalony cykl realizacji inwestycji,

4) przyjęcie inwestycji do finansowania spowoduje brak nakładów na kontynuację innych inwestycji branżowych zjednoczenia w stopniu niezbędnym do ich zakończenia w planowym terminie,

5) inwestycja nie odpowiada wymaganom określonym w narodowym planie gospodarczym lub w odrębnych przepisach,

bank zawiadamia o tym ministra lub przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej w celu podjęcia w obowiązującym trybie odpowiedniej decyzji.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy inwestycji włączonych do planu przez Radę Ministrów.

§ 3. 1. W celu przyjęcia przez bank do finansowania inwestycji polegającej na budownictwie inwestor obowiązany jest złożyć w banku:

- 1) plan rzeczowo-finansowy zadania inwestycyjnego,
- 2) zbiorcze zestawienie kosztów przedsięwzięcia inwestycyjnego oraz zestawienia kosztów rozpoczynanych inwestycji,
- 3) część założeń techniczno-ekonomicznych zawierającą uzasadnienie celowości i efektywności inwestycji lub odpowiednie uzasadnienie ekonomiczne zawarte w dokumentacji uproszczonej (jednostadiowej).

2. Co do inwestycji branżowych polegających na zakupach maszyn i urządzeń oraz ich montażu, nie zaliczanych do budownictwa, inwestor obowiązany jest złożyć w banku plan nakładów.

3. Rozpoczynanie inwestycji polegających na budownictwie przed przyjęciem przez bank inwestycji do finansowania poza wypadkami, o których mowa w ust. 4, jest zabronione; dokonane wbrew temu nakłady obciążają w jed-

nostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego rachunek wyników.

4. W wypadkach uzasadnionych warunkami dostaw lub innymi okolicznościami bank może udzielić inwestorowi krótkoterminowego kredytu na sfinansowanie nakładów objętych zadaniem inwestycyjnym, nie przyjętym jeszcze przez bank do finansowania. Kredyt podlega spłacie ze środków inwestycyjnych z chwilą przyjęcia inwestycji przez bank do finansowania. Udzielenie kredytu krótkoterminowego nie przesądza o przyjęciu przez bank inwestycji do finansowania.

§ 4. 1. Po zakończeniu inwestycji polegającej na budownictwie inwestor obowiązany jest przedłożyć bankowi protokół oddania inwestycji do eksploatacji, a następnie rozliczenie zadania inwestycyjnego, sporządzone i zatwierdzone zgodnie z odrębnymi przepisami.

2. Użytkownik obiektów produkcyjnych przejętych do eksploatacji obowiązany jest przedłożyć bankowi, po upływie terminu wyznaczonego na osiągnięcie zdolności produkcyjnej obiektów, analizę stanu zagospodarowania tych obiektów oraz stopnia osiągnięcia w eksploatacji wskaźników techniczno-ekonomicznych, określonych w dokumentacji inwestycji.

DZIAŁ II.

Inwestycje i remonty w jednostkach objętych planowaniem centralnym.

Rozdział 1

Inwestycje branżowe.

§ 5. 1. Inwestycje branżowe są finansowane z kredytu bankowego albo ze środków funduszy inwestycyjnych zjednoczeń.

2. Ze środków funduszu inwestycyjnego zjednoczeń przelewanych na rachunki inwestorów są finansowane inwestycje polegające na:

- 1) badaniach i robotach geologiczno-poszukiwawczych oraz rozpoznawczych,
- 2) nabyciu nie związanych z budownictwem:
 - a) maszyn i urządzeń oraz ich montażu,
 - b) środków transportowych,
- 3) nabyciu od innych użytkowników wszelkich środków trwałych,
- 4) budownictwie obiektów o nieprodukcyjnym charakterze (obiekty mające na celu ochronę powietrza i wód, inwestycje polegające na budowie obiektów administracyjnych i socjalnych, obiekty do celów badawczych itp.).

3. Inwestycje nie wymienione w ust. 2 podlegają w całości finansowaniu z kredytu bankowego.

4. Minister Finansów może rozszerzyć zakres finansowania inwestycji z funduszy inwestycyjnych zjednoczeń lub z kredytu bankowego.

§ 6. Przyjmując do finansowania inwestycję podlegającą finansowaniu z kredytu bankowego, bank zawiera ze zjednoczeniem umowę o kredyt. Określoną w umowie kwotę kredytu, ustaloną według planowego kosztu inwestycji, bank stawia jednorazowo do dyspozycji kredytobiorcy.

§ 7. 1. Wysokość oprocentowania kredytów bankowych regulują odrębne przepisy. Oprocentowaniu podlegają kwoty wykorzystanego kredytu.

2. Wysokość oprocentowania kredytu, określona odrębnymi przepisami, ulega podwojeniu:

- 1) w stosunku do wypłat przekraczających planowy koszt inwestycji,

- 2) w stosunku do całości wykorzystanego kredytu za okres realizacji inwestycji po upływie planowego terminu oddania inwestycji do eksploatacji.

W razie zbiegu przekroczenia planowych kosztów inwestycji i przekroczenia planowego terminu bank stosuje podwyższone oprocentowanie tylko z jednego tytułu powodującego wyższe obciążenie inwestora.

3. Nie stosuje się podwyższonego oprocentowania za przekroczenie planowego kosztu inwestycji, jeżeli wypłaty mieszczą się w granicach:

- 1) kosztu skorygowanego zgodnie z przepisami § 11 ust. 3,
- 2) zmienionego kosztu inwestycji (§ 11 ust. 1), jeżeli zmiana tego kosztu, dokonana zgodnie z obowiązującymi zasadami, została spowodowana zmianą rozwiązań projektowych lub technologicznych, wpływającą na polepszenie wskaźnika efektywności inwestycji.

4. Nie stosuje się podwyższonego oprocentowania za przekroczenie planowego terminu oddania inwestycji do eksploatacji, jeżeli organ nadrzędny nad jednostką, która włączyła inwestycję do planu, przesunął planowy termin i zwolnił inwestora od podwyższonego oprocentowania.

5. Oprocentowanie kredytów za okres do rozliczenia inwestycji pokrywane jest ze środków inwestycyjnych i obciąża koszty przyszłych okresów.

6. Podwyższone oprocentowanie kredytów zalicza się do strat inwestycyjnych. Saldo strat i zysków inwestycyjnych podlega rozliczeniu z wynikami działalności bieżącej inwestora, z tym że nadwyżkę strat nad zyskami inwestycyjnymi rozlicza się najpóźniej w ciągu 3 lat, licząc od roku następnego po roku, w którym oddano inwestycję do eksploatacji.

7. Za zgodą ministra zjednoczenie może obciążyć wynik finansowy zjednoczenia nadwyżką strat nad zyskami inwestycyjnymi nowo budowanych przedsiębiorstw.

§ 8. 1. Udzielony przez bank kredyt na finansowanie inwestycji branżowej podlega spłacie z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia lub z zysku przedsiębiorstwa osiągniętego po oddaniu inwestycji do eksploatacji albo z obu tych źródeł.

2. Kredyty zaciągnięte na inwestycje branżowe, realizowane przez przedsiębiorstwa nie wymienione w § 9, podlegają w całości jednorazowej spłacie z funduszy inwestycyjnych zjednoczeń po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji. Spłata kredytu może być na wniosek zjednoczenia rozłożona na raty na okres nie dłuższy niż 5 lat, licząc od roku następnego po roku, w którym oddano inwestycję do eksploatacji.

§ 9. 1. Kredyty na produkcyjne inwestycje branżowe, realizowane przez przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe, podlegają w całości lub w części spłacie z zysku. Przez zysk rozumie się całość zysku przedsiębiorstw powstałych w wyniku inwestycji albo przyrost zysku przedsiębiorstw rozbudowywanych lub modernizowanych, uzyskany w wyniku oddania inwestycji do eksploatacji, w okresie 5 lat, licząc od roku następnego po roku, w którym oddano inwestycję do eksploatacji.

2. Kredytobiorca powinien dołączyć do wniosku o uzyskanie kredytu na inwestycje określone w ust. 1 kalkulację środków, które przedsiębiorstwo będzie mogło przeznaczyć z zysku na spłatę kredytu; do kalkulacji tej przyjmuje się zysk ustalony na podstawie wskaźników techniczno-ekonomicznych określonych w dokumentacji inwestycji, zmniejszony o obowiązkowe odpisy z zysku oraz odpisy na finansowanie środków obrotowych. W kalkulacji należy uwzględnić stopniowe osiąganie zdolności produkcyjnej obiektów.

3. W okresie spłaty kredytu przedsiębiorstwa korzystają z ulgi w formie zwolnienia od wpłat do budżetu części zysku

uzyskanego w wyniku oddania inwestycji do eksploatacji; tę część zysku przedsiębiorstwa przeznaczają w całości na spłatę kredytu.

4. Część kredytu, przekraczająca kwotę ustaloną zgodnie z ust. 2 i 3, podlega spłacie z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia (§ 8).

5. Umowa o kredyt, zawierana przy przyjmowaniu przez bank inwestycji do finansowania, powinna określać źródła i okres spłaty kredytu; umowa może przewidywać, że całość kredytu podlegać będzie spłacie z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia, jeżeli część kredytu przypadająca do spłaty z zysku przedsiębiorstwa, ustalona zgodnie z ust. 2 i 3, nie przekracza 20% ogólnej sumy kredytu. Przy rozliczeniu inwestycji i po ustaleniu wynikowej sumy kredytu następuje ostateczne ustalenie kwot, które mają być spłacone z zysku przedsiębiorstwa i z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia, oraz ustalenie terminów spłat i wysokości rat kredytu obciążających inwestora.

6. Jeżeli w toku realizacji inwestycji planowy koszt zostanie podwyższony, kredytobiorca obowiązany jest przedłożyć bankowi kalkulację środków na spłatę kredytu pierwotnie przyznanego łącznie z kredytem dodatkowym, na podstawie skorygowanych wskaźników techniczno-ekonomicznych.

7. Jeżeli zysk przedsiębiorstwa, przeznaczony na spłatę kredytu, nie wystarcza na spłatę wymagalnych rat, bank przenosi nie zapłacone w terminie kwoty na rachunek kredytów przeterminowanych. W razie opóźnienia w spłacie rat, trwającego dłużej niż do końca następnego roku kalendarzowego, bank ma prawo pokryć zaległości z rachunku rozliczeniowego przedsiębiorstwa.

8. Odsetki od kredytów za okres po rozliczeniu inwestycji obciążają koszty przedsiębiorstwa.

§ 10. 1. Wszystkim uczestnikom procesu inwestycyjnego, polegającego na budownictwie inwestycyjnym, mogą być przyznane nagrody za prawidłowe i terminowe wykonanie inwestycji oraz za przyspieszenie terminu przekazania inwestycji do eksploatacji i osiągnięcie zdolności produkcyjnej.

2. Wysokość i zasady przyznawania nagród określają odrębne przepisy.

§ 11. 1. Planowy koszt inwestycji polegającej na budownictwie może być w roku realizacji inwestycji zmieniony w trybie określonym odrębnymi przepisami. Jednostki uprawnione do zmiany kosztu planowego dokonują tej zmiany po zasięgnięciu opinii banku co do ekonomicznych skutków przekroczenia kosztu inwestycji.

2. Zwiększenie planowego kosztu inwestycji dokonane w toku jej realizacji podlega sfinansowaniu z tych samych źródeł, z których jest finansowana inwestycja.

3. Planowy koszt inwestycji ulega korekcie w razie urzędowej zmiany cen i norm kosztorysowych oraz w związku z dokonaniem świadczeń na rzecz wykonawców inwestycji za skrócenie cyklu budowy i wypłatą nagród, o których mowa w § 10. Korekty dokonuje inwestor.

§ 12. 1. Fundusz inwestycyjny zjednoczenia tworzy się:

- 1) z amortyzacji środków trwałych przedsiębiorstw po potrąceniu tej części amortyzacji, która w myśl dalszych przepisów pozostaje do dyspozycji przedsiębiorstw,
- 2) z części zysku przedsiębiorstw przekazywanej do zjednoczenia,
- 3) z całości amortyzacji środków trwałych centrali zjednoczenia.

Jeżeli środki z tych źródeł okażą się niewystarczające, fundusz inwestycyjny zjednoczenia może być zasilony ze środków budżetowych.

2. Przedsiębiorstwa przekazują amortyzację za miesiąc bieżący na fundusz inwestycyjny zjednoczenia w terminie do dnia 15 każdego miesiąca.

3. Zasady przeznaczania zysku na fundusz inwestycyjny zjednoczenia określają przepisy normujące gospodarkę finansową przedsiębiorstw i zjednoczeń.

4. Jeżeli amortyzacja zgromadzona na funduszu inwestycyjnym zjednoczenia przekracza w okresie kolejnych 5 lat zapotrzebowanie środków na cele związane z finansowaniem inwestycji branżowych i na spłatę kredytu w części obciążającej zjednoczenie, Minister Finansów może wyrazić zgodę na przeznaczenie jej na pokrycie niedoborów funduszy inwestycyjnych innych zjednoczeń właściwego resortu lub w porozumieniu z właściwym ministrem przejąć nadwyżkę na rzecz budżetu centralnego.

§ 13. 1. Przepisy § 6—12 mają odpowiednie zastosowanie do kombinatów, z tym że kombinat:

- 1) jest dysponentem środków funduszu inwestycyjnego przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych,
- 2) zawiera z bankiem umowy o kredyt na inwestycje branżowe,
- 3) spłaca kredyty zaciągnięte na inwestycje branżowe z funduszu inwestycyjnego lub z łącznego zysku kombinatu według zasad określonych w § 8 i 9,
- 4) może otrzymać dotację z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia na własny fundusz inwestycyjny, a zjednoczenie może przejąć na własny fundusz inwestycyjny nadwyżki amortyzacji kombinatu.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również do wielkich przedsiębiorstw objętych wykazem ustalonym przez Radę Ministrów.

Rozdział 2

Inwestycje i remonty przedsiębiorstw.

§ 14. 1. Przedsiębiorstwa finansują inwestycje związane z działalnością eksploatacyjną i remonty kapitalne z funduszu inwestycyjno-remontowego.

2. Fundusz inwestycyjno-remontowy tworzy się z części amortyzacji środków trwałych, po wyłączeniu środków trwałych służących celom zakładowej działalności socjalnej w rozumieniu przepisów o funduszu socjalnym w przedsiębiorstwach państwowych, a nadto z odpisów z zysku przedsiębiorstwa oraz z innych źródeł określonych odrębnymi przepisami. Przedsiębiorstwa zaliczają na fundusz inwestycyjno-remontowy dochody uzyskiwane ze sprzedaży i likwidacji środków trwałych produkcyjnych; z tego funduszu pokrywa się koszty sprzedaży i likwidacji tych środków.

3. Przepisy § 14—20 stosuje się odpowiednio do zakładów wchodzących w skład kombinatu z uwzględnieniem przepisów regulujących zasady gospodarki finansowej kombinatu.

§ 15. 1. Normy amortyzacji przeznaczonej na fundusze inwestycyjno-remontowe przedsiębiorstw określa zjednoczenie na okres wieloletni w granicach normy zbiorczej ustalonej dla zjednoczenia przez ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Zjednoczenie, określając wieloletnie normy amortyzacji przeznaczonej na fundusze inwestycyjno-remontowe przedsiębiorstw, może — w granicach normy zbiorczej — pozostawić część amortyzacji nie rozdzielonej w celu zwiększania normy amortyzacji pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstw.

3. Zasady przeznaczania na fundusze inwestycyjno-remontowe części zysku określają przepisy regulujące zasady gospodarki finansowej przedsiębiorstw i zjednoczeń.

§ 16. 1. O przeznaczeniu środków funduszu inwestycyjno-remontowego na cele inwestycyjne lub remontowe decyduje przedsiębiorstwo w zależności od potrzeb oraz od opłacalności i możliwości wykonawczych.

2. Przedsiębiorstwa są obowiązane sporządzać plan akumulacji i przeznaczenia środków funduszy inwestycyjno-remontowych; plan ten stanowi część składową rocznego planu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa.

3. Przedsiębiorstwa nie mają obowiązku przedstawiania bankom planów rzeczowo-finansowych realizowanych zadań inwestycyjnych. Do inwestycji przedsiębiorstw nie mają zastosowania przepisy § 3 ust. 3 i 4.

§ 17. Banki sprawują ogólną kontrolę nad prawidłowością gospodarowania środkami funduszy inwestycyjno-remontowych i mogą żądać usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości oraz stosować środki oddziaływania w formie ograniczenia wysokości kredytów na cele inwestycyjno-remontowe, jak również w drodze podwyższenia na podstawie odrębnych przepisów oprocentowania tych kredytów.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwa mogą dokonywać nakładów na inwestycje i remonty kapitalne do wysokości środków funduszy inwestycyjno-remontowych i przyznanego przez bank kredytu. Decyzję w tym zakresie podejmuje przedsiębiorstwo.

2. Nakłady przekraczające środki, o których mowa w ust. 1, podlegają sfinansowaniu ze środków obrotowych; jeżeli w terminie przewidzianym na opracowanie rocznego sprawozdania finansowego wydatkowane środki obrotowe nie zostaną pokryte ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego, równowartością nakładów pokrytych ze środków obrotowych należy obciążyć wynik działalności eksploatacyjnej.

§ 19. 1. Właściwy minister może dla wszystkich przedsiębiorstw zgrupowanych w określonych zjednoczeniach lub dla określonej grupy przedsiębiorstw ustalić, że:

- 1) przedsiębiorstwa tworzą wyłącznie fundusz inwestycyjny, a wszelkie remonty finansują obciążając koszty eksploatacji,
- 2) przedsiębiorstwa tworzą rozszerzony fundusz inwestycyjno-remontowy, z którego — oprócz nakładów na inwestycje przedsiębiorstw i remonty kapitalne — finansują również remonty średnie.

2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1, obliczają amortyzację według stawki przeznaczonej na wymianę.

3. Przedsiębiorstwa uprawnione do tworzenia rozszerzonego funduszu inwestycyjno-remontowego przeznaczają na ten fundusz środki określone w § 14 ust. 2 oraz środki pochodzące z narzutów obciążających koszty własne przedsiębiorstw; normy narzutów ustala zjednoczenie w granicach zbiorczej normy, określonej przez ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów.

4. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą rozliczać w czasie koszty większych remontów, jeżeli zaliczenie ich do kosztów jednego okresu spowoduje zniekształcenie wyników przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwa mogą również w toku realizacji planu rocznego — w razie stwierdzenia, że wymiana środka trwałego jest bardziej opłacalna niż dokonanie remontu — zaliczyć na fundusz inwestycyjny, środki przeznaczone w planie na finansowanie remontu w celu dokonania wymiany środka trwałego.

§ 20. 1. Przedsiębiorstwa finansują inwestycje i remonty kapitalne urządzeń zakładowej działalności socjalnej z odrębnego funduszu tworzonego z następujących środków:

- 1) z funduszu zakładowego lub z innego funduszu przeznaczonego dla załogi po odliczeniu środków przeznaczonych na zakładowy fundusz mieszkaniowy,

- 2) z amortyzacji środków trwałych służących celom zakładowej działalności socjalnej,

- 3) z dochodów pochodzących ze sprzedaży i likwidacji środków trwałych, o których mowa w pkt 2,

- 4) z dotacji otrzymywanych z funduszy celowych oraz ze środków organizacji zawodowych i społecznych,

- 5) z dotacji budżetowych udzielonych w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

2. Przedsiębiorstwa mogą dokonywać nakładów na inwestycje i remonty kapitalne urządzeń zakładowej działalności socjalnej do wysokości posiadanych na ten cel środków. Nakłady dokonane ponad środki będące w dyspozycji przedsiębiorstw podlegają sfinansowaniu z funduszu zakładowego lub z innego funduszu przeznaczonego dla załogi.

3. Nie stanowią urządzeń zakładowej działalności socjalnej obiekty, których utrzymanie obciąża koszty eksploatacji; inwestycje i remonty tych obiektów finansowane są tak jak inwestycje i remonty obiektów produkcyjnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie do inwestycji polegających na urządzeniu terenów przeznaczonych pod pracownice ogrody działkowe oraz do remontów kapitalnych tych urządzeń.

§ 21. 1. Państwowe przedsiębiorstwa gospodarki rolnej finansują swe inwestycje i remonty kapitalne według zasad określonych w § 14—18, z tym że:

- 1) przeznaczają na fundusz inwestycyjno-remontowy całość amortyzacji,
- 2) finansują z funduszu inwestycyjno-remontowego również inwestycje i remonty kapitalne obiektów zakładowej działalności socjalnej,
- 3) w razie braku środków funduszy inwestycyjno-remontowych mogą korzystać z kredytu bankowego podlegającego spłacie w okresie do lat 5 z przyszłych wpływów funduszy inwestycyjno-remontowych.

2. Dysponenci funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych mogą z tych funduszy uzupełniać środki funduszy inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej.

3. Zjednoczenia przedsiębiorstw gospodarki rolnej mogą dokonywać redystrybucji środków funduszy inwestycyjno-remontowych między zgrupowanymi przedsiębiorstwami.

Rozdział 3

Inwestycje i remonty w jednostkach i zakładach budżetowych.

§ 22. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych polegające na budownictwie mogą być finansowane w granicach nakładów określonych w narodowym planie gospodarczym.

§ 23. 1. Banki dokonują wypłat na inwestycje, o których mowa w § 22, w granicach kosztu planowego oraz do wysokości środków budżetowych i pozabudżetowych przelanych na rachunki inwestorów; środki te pozostają do dyspozycji inwestora do zakończenia i rozliczenia inwestycji.

2. Zmiana lub korekta planowego kosztu inwestycji może nastąpić w trybie określonym w § 11. Decyzję o pokryciu zwiększonego kosztu inwestycji ze środków budżetowych podejmuje organ uprawniony do przyznawania dodatkowych środków z budżetu.

3. Środki pozostające na rachunku inwestora po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji podlegają zwrotowi na rachunki, z których zostały przelane. Przy dokonywaniu rozliczeń na pokrycie wypłat zalicza się w pierwszej kolejności środki pozabudżetowe.

4. Do inwestycji, o których mowa w § 22, stosuje się przepisy § 10.

§ 24. 1. Inwestycje polegające na zakupach oraz remonty kapitalne w jednostkach i zakładach budżetowych finansowane są z odrębnego rachunku bankowego, na który przelewane są środki budżetowe oraz środki pozabudżetowe.

2. Środki przebrane na rachunki finansowania inwestycji i remontów kapitalnych (ust. 1), nie wykorzystane do końca roku kalendarzowego, pozostają do dyspozycji właściwych jednostek na rok następny, stanowiąc pokrycie zobowiązań z tytułu nakładów wykonanych w okresach poprzednich oraz planowych zakupów i remontów roku następnego.

3. Jednostki i zakłady budżetowe mogą zwiększać planowane nakłady na inwestycje, o których mowa w ust. 1, oraz na remonty kapitalne o wygospodarowane ponad plan środki pozabudżetowe.

§ 25. 1. Inwestycje gospodarstw pomocniczych prowadzonych przez jednostki budżetowe finansowane są jako nakłady tych jednostek.

2. Wszelkie remonty w gospodarstwach pomocniczych obciążają koszty eksploatacji.

3. Gospodarstwa pomocnicze, obowiązane do amortyzowania środków trwałych, obliczają amortyzację według stawki przeznaczonej na wymianę; amortyzacja podlega przekazaniu na dochody jednostki budżetowej, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

4. Gospodarstwa pomocnicze uprawnione na podstawie odrębnych przepisów do tworzenia funduszu inwestycyjno-rentowego finansują inwestycje i remonty kapitalne według zasad przewidzianych w tych przepisach.

DZIAŁ III.

Inwestycje i remonty w jednostkach objętych planowaniem terenowym.

§ 26. 1. Do inwestycji branżowych przedsiębiorstw objętych planowaniem terenowym stosuje się odpowiednio przepisy § 5—8, 10 i 11 oraz § 12 ust. 2, z tym że:

- 1) ilekroć mowa w tych przepisach o funduszu inwestycyjnym zjednoczenia, należy przez to rozumieć terenowy (branżowy) fundusz inwestycyjny,
- 2) nie stosuje się podwyższonego oprocentowania za nieodanie do eksploatacji inwestycji w terminie planowym (§ 7 ust. 2 pkt 2), jeżeli termin został przesunięty przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej,
- 3) inwestor jest obowiązany przysyłać dysponentowi terenowego (branżowego) funduszu inwestycyjnego odpisy decyzji o zmianie lub korekcie planowego kosztu inwestycji.

2. Kredyty udzielone przez bank na finansowanie inwestycji branżowych podlegają spłacie po zakończeniu inwestycji ze środków terenowego (branżowego) funduszu inwestycyjnego. Umowy o kredyt zawiera bank z inwestorami wskazanymi przez prezydium właściwej rady narodowej.

3. Minister Finansów może rozciągnąć przepisy § 9 na niektóre przedsiębiorstwa objęte planowaniem terenowym.

§ 27. 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych tworzą terenowe fundusze inwestycyjne z amortyzacji nie pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstw oraz ze środków pozabudżetowych przeznaczonych na inwestycje. W miarę potrzeby terenowe fundusze inwestycyjne mogą być uzupełniane dotacjami z budżetu.

2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą upoważnić:

- 1) zjednoczenia przedsiębiorstw objętych planowaniem terenowym do tworzenia branżowych funduszy inwestycyjnych na finansowanie inwestycji branżowych, realizowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w tych zjednoczeniach,
- 2) prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych do tworzenia powiatowych (miejskich) funduszy inwestycyjnych na finansowanie inwestycji branżowych realizowanych przez przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetem powiatowej (miejskiej) rady narodowej i z budżetami rad narodowych niższego stopnia.

Fundusze te tworzy się w sposób określony w ust. 1.

3. W wypadku, o którym mowa w ust. 2, prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą:

- 1) udzielać dotacji z terenowego funduszu inwestycyjnego na wyrównanie niedoborów powiatowych (miejskich) lub branżowych funduszy inwestycyjnych,
- 2) przejmować na terenowy fundusz inwestycyjny nadwyżki środków powiatowych (miejskich) lub branżowych funduszy inwestycyjnych.

Decyzje o przejmowaniu nadwyżek powiatowych (miejskich) lub branżowych funduszy inwestycyjnych mogą być wydawane w okresie ustalania wskaźników do rocznych planów finansowych.

4. Środki funduszy inwestycyjnych tworzonych przez prezydium rad narodowych lokowane są w Narodowym Banku Polskim; dysponentami tych funduszy są wydziały finansowe prezydium rad narodowych. Środki branżowych funduszy inwestycyjnych lokowane są w bankach właściwych do finansowania branży.

§ 28. 1. Na finansowanie inwestycji i remontów kapitalnych przedsiębiorstwa tworzą fundusze inwestycyjno-rentowe, na które przeznaczają amortyzację pozostawioną do ich dyspozycji, część zysku, dochody uzyskane ze sprzedaży i likwidacji środków trwałych oraz inne środki przeznaczone na finansowanie inwestycji.

2. Zasady przeznaczania zysku na fundusze inwestycyjno-rentowe określają przepisy regulujące zasady gospodarki finansowej przedsiębiorstw.

3. Przedsiębiorstwa przeznaczają na fundusz inwestycyjno-rentowy amortyzację środków trwałych produkcyjnych według norm określonych przez zjednoczenie w granicach normy zbiorczej określonej dla zjednoczenia przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Normy amortyzacji pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstw powinny być określone na poziomie zapewniającym co najmniej sfinansowanie nakładów na remonty kapitalne, wynikające z programów remontów planowo-zapobiegawczych.

4. Przedsiębiorstwa, których środki zgromadzone zgodnie z przepisami ust. 1—3 nie zapewniają możliwości sfinansowania niezbędnych nakładów na inwestycje i remonty kapitalne, mogą otrzymywać dotację na fundusz inwestycyjno-rentowy z terenowego (branżowego) funduszu inwestycyjnego.

5. Do inwestycji i remontów przedsiębiorstw objętych planowaniem terenowym stosuje się przepisy § 16—21.

§ 29. 1. Do finansowania inwestycji oraz remontów kapitalnych w jednostkach i zakładach budżetowych stosuje się odpowiednio przepisy § 22—25 ze zmianami wynikającymi z ust. 2.

2. Prezydium wojewódzkich oraz powiatowych (miejskich) rad narodowych tworzą fundusze inwestycyjne jednostek budżetowych na finansowanie polegających na budownictwie inwestycji jednostek i zakładów budżetowych. Na rachunki tych funduszy wpływają środki budżetowe oraz środki po-

zabudżetowe przeznaczone na inwestycje. Dysponentami funduszków inwestycyjnych jednostek budżetowych są wydziały finansowe prezydentów rad narodowych.

3. Dysponenti funduszków, wymienionych w ust. 2, przelewają środki tych funduszków na rachunki inwestorów w miarę potrzeby.

DZIAŁ IV.

Budownictwo mieszkaniowe.

§ 30. 1. Zakładowe budownictwo mieszkaniowe jest finansowane ze środków i na zasadach ustalonych w uchwale dla inwestycji branżowych lub dla polegających na budownictwie inwestycji jednostek i zakładów budżetowych.

2. Zakładowe budownictwo mieszkaniowe wydziela się w odrębne zadania inwestycyjne.

§ 31. 1. Budownictwo mieszkaniowe rad narodowych, łącznie z budownictwem dla zakładów pracy, finansowane jest z kredytu bankowego, podlegającego spłacie bezpośrednio po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji. Umowę o kredyt zawiera bank z prezydium właściwej rady narodowej lub z jednostką wskazaną przez to prezydium; kredyt ten do upływu terminu przewidzianego w umowie na rozliczenie inwestycji jest bezprocentowy.

2. Kredyt udzielony przez bank na budownictwo, o którym mowa w ust. 1, podlega spłacie ze środków miejskich (powiatowych) funduszków mieszkaniowych bezpośrednio po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji. Bank może sprotongować spłatę kredytu na okres do jednego roku w razie przejściowego braku środków właściwego funduszu mieszkaniowego.

3. Zasady rozliczeń między zakładami pracy a prezydiami rad narodowych z tytułu budownictwa mieszkaniowego rad narodowych dla zakładów pracy regulują przepisy w sprawie zasad realizacji i finansowania uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego.

4. Do budownictwa mieszkaniowego mają zastosowanie przepisy § 10.

§ 32. Określone odrębnymi przepisami zadania realizowane z miejskich (powiatowych) funduszków mieszkaniowych związane z budownictwem mieszkaniowym (wykup terenów pod przyszłe budownictwo, ich uzbrojenie itp.) finansowane są ze środków miejskich (powiatowych) funduszków mieszkaniowych przelewanych na rachunki inwestorów. Banki mogą na te cele udzielać dysponentom funduszków kredytu antycypacyjnego na okres do 1 roku.

§ 33. Budownictwo mieszkaniowe podejmowane przez zakłady pracy na podstawie przepisów w sprawie rozwoju zakładowego budownictwa mieszkaniowego, realizowanego systemem gospodarczym, podlega sfinansowaniu ze środków zakładowych funduszków mieszkaniowych. Bank w razie braku środków zakładowego funduszu mieszkaniowego może udzielić zakładowi pracy kredytu na okres do 5 lat, spłacanego z przyszłych wpływów tego funduszu.

§ 34. 1. Amortyzacja zakładowych budynków mieszkalnych jest obliczana i przekazywana według zasad określonych dla amortyzacji środków trwałych produkcyjnych.

2. Remonty kapitalne zakładowych budynków mieszkalnych podlegają sfinansowaniu ze środków i na zasadach przewidzianych dla finansowania remontów kapitalnych środków trwałych produkcyjnych.

DZIAŁ V.

Dokumentacja inwestycji i inne nakłady poprzedzające realizację inwestycji.

§ 35. 1. Koszty dokumentacji przyszłych inwestycji branżowych jednostek objętych planowaniem centralnym

i terenowym podlegają sfinansowaniu ze środków funduszków przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych.

2. Przez dokumentację inwestycji należy rozumieć nakłady na projektowanie inwestycji według zasad określonych w odrębnych przepisach.

3. Dysponenti funduszków przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych pokrywają koszty zamówionej dokumentacji lub przekazują odpowiednie środki finansowe do dyspozycji zamawiającego dokumentację. Sposób rozliczenia tych środków określa dysponent funduszu.

4. Koszty opłaconej dokumentacji zalicza się do kosztów inwestycji z chwilą przystąpienia inwestora do realizacji inwestycji.

5. Wartość dokumentacji nie wykorzystanej w ciągu 2 lat od jej opracowania oraz równowartość środków zużytych na jej sfinansowanie podlega przeniesieniu na rachunek wyników zamawiającego dokumentację. Dysponent funduszu przeznaczonego na finansowanie inwestycji branżowych może przedłużyć termin wykorzystania dokumentacji ponad 2 lata.

§ 36. 1. Przedsiębiorstwa pokrywają koszty dokumentacji przyszłych inwestycji związanych z działalnością eksploatacyjną przedsiębiorstw i remontów ze środków obrotowych. Wydatkowane na opłacenie dokumentacji środki obrotowe podlegają zwrotowi ze środków funduszu inwestycyjnego lub inwestycyjno-remontowego z chwilą przystąpienia do realizacji inwestycji lub remontów, których dokumentacja dotyczy. Koszty dokumentacji nie wykorzystanej w ciągu 2 lat podlegają spisaniu na straty. Jednostka nadrzędna może przedłużyć okres wykorzystania dokumentacji nie więcej niż na 2 lata.

2. Przedsiębiorstwa finansują dokumentację przyszłych inwestycji urządzeń zakładowej działalności socjalnej ze środków przeznaczonych na te inwestycje.

§ 37. 1. Jednostki i zakłady budżetowe objęte planowaniem centralnym finansują koszty dokumentacji przyszłych inwestycji ze środków budżetowych lub ze środków pozabudżetowych. Jednostki i zakłady budżetowe objęte planowaniem terenowym finansują koszty dokumentacji ze środków funduszków inwestycyjnych jednostek budżetowych.

2. Jednostki i zakłady budżetowe obowiązane są zawiadamiać jednostki nadrzędne o niewykorzystaniu dokumentacji w ciągu 2 lat od jej opracowania, podając przyczyny przedwczesnego zamawiania dokumentacji. Jednostka nadrzędna wydaje decyzję o spisaniu kosztów dokumentacji z ewidencji lub wyznacza dodatkowy termin wykorzystania tej dokumentacji.

§ 38. Koszty dokumentacji:

- 1) zakładowego budownictwa mieszkaniowego (§ 30) — podlegają pokryciu ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych lub na finansowanie polegających na budownictwie inwestycji jednostek i zakładów budżetowych,
- 2) budownictwa mieszkaniowego rad narodowych (§ 31) — podlegają pokryciu ze środków miejskich (powiatowych) funduszków mieszkaniowych,
- 3) budownictwa mieszkaniowego, o którym mowa w § 33 — podlegają pokryciu ze środków zakładowych funduszków mieszkaniowych.

§ 39. Przepisy § 35—38 nie dotyczą kosztów dokumentacji ponoszonych w okresie realizacji inwestycji. Koszty związane z opracowaniem lub uzupełnieniem dokumentacji realizowanej inwestycji podlegają opłaceniu z tych środków, z których finansowana jest inwestycja.

§ 40. 1. Przepisy § 35—37 stosuje się do innych kosztów, związanych z przygotowaniem inwestycji do realizacji, a w szczególności do kosztów:

- 1) badań geologicznych i geodezyjnych oraz ekspertyz i studiów związanych z opracowaniem dokumentacji,
- 2) pozyskania terenów pod przyszłą budowę.

2. Koszty zakupu licencji na rozwiązania konstrukcyjne i technologiczne oraz koszty nabycia praw patentowych podlegają pokryciu ze środków obrotowych przedsiębiorstw jako koszty przyszłych okresów; w przedsiębiorstwach w budowie koszty te finansowane są ze środków inwestycyjnych. Koszty, o których mowa, dotyczące prac badawczych, finansowane są ze środków funduszu postępu techniczno-ekonomicznego.

DZIAŁ VI

Inwestycje grupy „B”.

§ 41. 1. Jednostki państwowe mogą finansować — poza czynami społecznymi — inwestycje grupy „B” z następujących źródeł:

- 1) funduszu gromadzkiego i mienia gromadzkiego,
- 2) funduszu miejskiego i innych lokalnych funduszy rozwoju,
- 3) funduszu prewencyjnego instytucji ubezpieczeniowych,
- 4) funduszu szkód górniczych,
- 5) społecznego funduszu budowy szkół i internatów oraz innych funduszy pochodzących z ofiarności społecznej,
- 6) centralnego funduszu turystyki i wypoczynku,
- 7) funduszu rozbudowy bazy urządzeń motoryzacyjnych,
- 8) totalizatora sportowego i lokalnych gier liczbowych,
- 9) środków gospodarstw pomocniczych podporządkowanych Ministerstwu Sprawiedliwości oraz Ministerstwu Zdrowia i Opieki Społecznej,
- 10) nadwyżek warsztatów przy szkołach zawodowych,
- 11) nadwyżek uzyskanych przez szkoły wyższe oraz zakłady Polskiej Akademii Nauk w związku z realizacją zleceń jednostek gospodarki uspołecznionej,
- 12) środków przeznaczonych na walkę z alkoholizmem,
- 13) środków własnych jednostek państwowych przeznaczonych na inwestycje związane z rozwojem pracy nakładczej, których planowy koszt nie przekracza 1 mln zł.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, mogą być również przeznaczane bez ograniczeń na finansowanie inwestycji grupy „A”.

§ 42. 1. Inwestycje grupy „B” polegające na budownictwie mogą być rozpoczynane pod warunkiem:

- 1) przygotowania dokumentacji zgodnie z obowiązującymi przepisami,
- 2) zapewnienia wykonawstwa robót zgodnie z obowiązującym cyklem budowy,
- 3) zgromadzenia na rachunku bankowym środków finansowych zapewniających pokrycie pełnego kosztu inwestycji, zmniejszonego o równowartość materiałów i robót, które mają być dostarczone lub wykonane czynem społecznym.

2. Bank może wyrazić zgodę na przyjęcie inwestycji do finansowania mimo niepełnego zgromadzenia środków finansowych (ust. 1), jeżeli inwestor udowodni, że dopływ brakujących środków jest zapewniony w czasie niezbędnym do prawidłowej realizacji inwestycji.

3. Finansowanie dokumentacji inwestycji grupy „B” odbywa się ze środków wymienionych w § 41.

DZIAŁ VII.

Przepisy dotyczące niektórych inwestycji i rodzajów nakładów.

§ 43. 1. Inwestycje wspólne finansowane są ze środków gromadzonych na bankowym rachunku inwestora zastępczego, a pochodzących z udziałów wnoszonych przez uczestników wspólnej inwestycji.

2. Przedsiębiorstwa będące uczestnikami wspólnej inwestycji przekazują na rzecz inwestora zastępczego udziały ze środków inwestycyjnych (z funduszy inwestycyjno-remontowych, ze środków na inwestycje socjalne lub z funduszy przeznaczonych na inwestycje branżowe). Jednostki i zakłady budżetowe przekazują udziały ze środków inwestycyjnych. Wysokość i terminy przekazywania udziałów reguluje umowa zawarta między inwestorem zastępczym a innymi uczestnikami wspólnej inwestycji.

3. Bank udziela inwestorowi zastępczemu kredytów na opracowanie dokumentacji inwestycji oraz na realizację inwestycji, gdy umowne terminy przekazania udziałów nie zapewniają realizacji w planowym terminie. Udzielone kredyty powinny być spłacone nie później niż w terminie rozliczenia inwestycji.

4. Bank za zgodą jednostki nadrzędnej inwestora zastępczego może udzielać temu inwestorowi kredytów również na pokrycie części kosztów inwestycji wspólnej nie pokrytej zadeklarowanymi udziałami. Jeżeli w terminie rozliczenia inwestycji udziały nie zostaną przekazane, nie znajdującą pokrycia część kredytu obciąża środki inwestycyjne jednostki nadrzędnej inwestora zastępczego.

5. Do inwestycji wspólnych stosuje się przepisy § 10.

6. Uzyskana przez inwestora zastępczego oszczędność na realizacji inwestycji wspólnej, tj. różnica między kosztem planowym a faktycznym kosztem realizacji, pozostaje do dyspozycji inwestora zastępczego i jest przeznaczona na jego fundusz inwestycyjno-remontowy (inwestycyjny). Jeżeli inwestor zastępczy jest jednostką lub zakładem budżetowym, ma prawo przeznaczyć oszczędności na ponadplanowe inwestycje związane z jego działalnością lub polepszeniem warunków socjalnych załogi.

7. Przekroczenie kosztu inwestycji ponad koszt określony w umowie z uczestnikami wspólnej inwestycji pokrywa inwestor zastępczy z własnych środków inwestycyjnych lub z dotacji uzyskanej ze środków inwestycyjnych jednostki nadrzędnej.

§ 44. 1. Inwestycje realizowane przy wykorzystaniu środków wnoszonych przez inne jednostki jako inwestycje towarzyszące finansowane są na zasadach przewidzianych dla inwestycji branżowych lub dla polegających na budownictwie inwestycji jednostek i zakładów budżetowych.

2. Jednostki zobowiązane do udziału w inwestycjach towarzyszących przekazują na te cele środki inwestycyjne; środki te wpływają na rachunki finansowania inwestycji towarzyszącej, a jeżeli inwestycja towarzysząca nie została jeszcze rozpoczęta — na odrębny rachunek bankowy.

§ 45. Inwestycje i remonty jednostek badawczych oraz przedsiębiorstw i zakładów doświadczalnych finansowane są zgodnie z przepisami uchwały, ze zmianami wynikającymi z przepisów regulujących zasady gospodarki finansowej tych jednostek.

§ 46. 1. Nakłady związane z nabyciem od innych jednostek budynków i budowli oraz innych środków trwałych pokrywane są ze środków inwestycyjnych. Nakłady te mogą być realizowane poza rozmiarami nakładów określonych w narodowym planie gospodarczym. Banki mogą na te na-

kłady udzielać kredytów na okres do 5 lat, podlegających spłacie z przyszłych wpływów funduszy przeznaczonych na cele inwestycyjne. Przez nakłady związane z nabyciem środków trwałych od innych jednostek rozumie się koszty demontażu, transportu, ponownego montażu i niezbędnych remontów nabywanego środka trwałego, a ponadto gdy nabycie następuje na zasadzie odpłatności — cenę zapłaconą poprzedniemu użytkownikowi.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do przekazywania między wykonawcami prac badawczych a innymi jednostkami gospodarki społecznej przedmiotów o charakterze środków trwałych nabytych lub wytworzonych w toku prac nad rozwojem nauki i techniki.

§ 47. 1. Przedsiębiorstwa prowadzące działalność eksploatacyjną, realizujące inwestycje siłami własnymi, finansują wstępnie koszty robót ze środków przeznaczonych na działalność eksploatacyjną.

2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, zwrot ze środków inwestycyjnych kosztów, o których mowa w ust. 1, następuje:

- 1) w zakresie robót budowlanych i montażowych — na zasadach obowiązujących dla rozliczeń za roboty budowlane i montażowe wykonywane systemem zleceńiowym, z tym że rozliczeniami mogą być objęte poszczególne zakresy robót, dla których ustalono ceny jednostkowe,
- 2) w zakresie innych robót i usług — według obowiązujących cen lub według kosztów własnych z doliczeniem stawki zysku nie przekraczającej zysku planowego, jednak w granicach cen obowiązujących.

3. Przedsiębiorstwa odstępują wyroby własnej produkcji na cele działalności inwestycyjnej według cen zbytu.

4. Przepisy ust. 1—3 mają zastosowanie również do robót i wyrobów własnej produkcji, zużywanych na cele remontów finansowanych z funduszy inwestycyjno-remontowych.

5. Przepisy ust. 2—4 stosuje się odpowiednio do robót i usług dotyczących inwestycji lub remontów kapitalnych w jednostkach i zakładach budżetowych wykonywanych przez pracowników wynagradzanych ze środków przeznaczonych na działalność bieżącą tych jednostek. Wynagrodzenia za roboty i usługi wykonywane na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia przez osoby fizyczne, a dotyczące inwestycji i remontów kapitalnych w jednostkach i zakładach budżetowych, opłacane są ze środków przeznaczonych na te cele; wynagrodzenia te nie są objęte planowym funduszem płac.

§ 48. 1. Banki finansują koszty utrzymania przedsiębiorstw w budowie i zarządów inwestycji utrzymywanych ze środków inwestycyjnych na podstawie preliminarzy.

2. Na podstawie preliminarzy banki finansują również koszty rozruchu nowych przedsiębiorstw, zakładów i wydziałów oraz wydatki związane ze szkoleniem załogi niezbędnym do uruchomienia produkcji.

3. Określone w preliminarzach koszty, o których mowa w ust. 1 i 2, powinny mieścić się w granicach ustalonych na ten cel w dokumentacji inwestycji.

§ 49. Banki mogą udzielać krótkoterminowych kredytów na czasowe zasilenie funduszy przeznaczonych na finansowanie inwestycji i remontów, które podlegają spłacie z przyszłych wpływów tych funduszy.

§ 50. Inwestycje organizacji społecznych, politycznych i zawodowych finansowane są ze środków własnych tych organizacji; zasady przyznawania tym organizacjom dotacji z budżetu Państwa regulują odrębne przepisy; do inwestycji tych organizacji stosuje się przepisy § 10.

DZIAŁ VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 51. 1. Polegające na budownictwie inwestycje branżowe rozpoczęte do dnia 31 grudnia 1971 r. finansowane są na warunkach określonych w umowach o kredyt aż do ich zakończenia, z tym że do tych inwestycji stosuje się przepisy § 6, 7 i 10.

2. Inwestycje branżowe zakończone do dnia 31 grudnia 1971 r. podlegają rozliczeniu na podstawie dotychczasowych przepisów.

§ 52. Zwalnia się przedsiębiorstwa od obowiązku przekazywania do budżetu równowartości środków obciążających wyniki roku 1971 z tytułu wykonania inwestycji lub remontów kapitalnych nie znajdujących pokrycia w środkach funduszy inwestycyjno-remontowych.

§ 53. 1. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych polegające na budownictwie, rozpoczęte do dnia 31 grudnia 1971 r., podlegają w 1972 r. finansowaniu na warunkach określonych w zawartych z bankami umowach o kredyt, z tym że do kredytów spłacanych po dniu 1 stycznia 1972 r. nie stosuje się oprocentowania.

2. Minister Finansów może ustalić, że kredyty na inwestycje jednostek i zakładów budżetowych objętych planowaniem centralnym będą w ciągu roku 1972 spłacone ze środków zgromadzonych na scentralizowanym rachunku środków pochodzących z akcji rozliczeniowej.

3. Uprawnienie Ministra Finansów, o którym mowa w ust. 2, przysługuje odpowiednio prezydiom rad narodowych określonym w § 29 ust. 2, które na spłatę kredytów mogą przeznaczać środki funduszy inwestycyjnych jednostek budżetowych.

§ 54. 1. Udzielone przez banki kredyty na dokumentację i inne nakłady, związane z przygotowaniem inwestycji branżowych do realizacji, podlegają spłacie w terminach określonych w umowach o kredyt. Dysponenti funduszy inwestycyjnych zjednoczeń (terenowych, branżowych funduszy inwestycyjnych) mogą dokonać wcześniejszej spłaty kredytu.

2. Kredyty udzielone na dokumentację inwestycji jednostek i zakładów budżetowych objętych planowaniem centralnym podlegają w ciągu 1972 r. spłacie ze środków zgromadzonych na scentralizowanym rachunku środków pochodzących z akcji rozliczeniowej, a jednostek i zakładów budżetowych objętych planowaniem terenowym — ze środków funduszy inwestycyjnych jednostek budżetowych.

§ 55. Banki pokryją ze środków zgromadzonych na rachunkach inwestorów:

- 1) kredyty udzielone na realizację inwestycji wspólnych,
- 2) kredyty udzielone na budownictwo organizacji społecznych, politycznych i zawodowych.

§ 56. W związku ze zmianą zasad finansowania inwestycji Minister Finansów może:

- 1) dokonywać niezbędnych zmian w budżecie na rok 1972, a w szczególności przenosić na właściwe części budżetu kredyty budżetowe przeznaczone na lokatę w Narodowym Banku Polskim,
- 2) upoważnić Narodowy Bank Polski do pokrycia kredytów udzielonych na inwestycje branżowe rozpoczęte w latach poprzednich ze środków zgromadzonych na scentralizowanym rachunku środków pochodzących z akcji rozliczeniowej.

§ 57. Minister Finansów:

- 1) w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrami Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określi zakres i tryb stosowania przepisów uchwały w jednostkach podległych tym ministrom,
- 2) określi zasady finansowania inwestycji i remontów w instytucjach finansowych i ubezpieczeniowych, z zastosowaniem podziału inwestycji na inwestycje branżowe i przedsiębiorstw,
- 3) może wprowadzić szczególne zasady finansowania inwestycji i remontów stosownie do warunków wynikających ze specyfiki określonych jednostek.

§ 58. Zobowiązuje się ministrowie i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych do bieżącej oceny, określonych w uchwale zasad finansowania inwestycji i remontów oraz do zgłaszania Ministrowi Finansów wniosków w sprawie udoskonalenia tych zasad.

§ 59. Przepisy dotyczące:

- 1) ministrów — stosuje się również do przewodniczących komisji i komitetów oraz do kierowników urzędów centralnych,
- 2) zjednoczeń — stosuje się również do jednostek równorzędnych,
- 3) prezydiów wojewódzkich rad narodowych — stosuje się również do prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 60. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 189 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie wzmoczenia kontroli nad zamawianiem i montażem maszyn (Monitor Polski Nr 51, poz. 249),
- 2) uchwała nr 124 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i remontów jednostek państwowych (Monitor Polski z 1969 r. Nr 32, poz. 237 i z 1970 r. Nr 40, poz. 296), z tym że pozostają w mocy przepisy wydane na podstawie § 68 tej uchwały, dotyczące rozliczeń środków inwestycyjnych,

3) uchwała nr 132 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1970 r. w sprawie oprocentowania nie zagospodarowanych maszyn i urządzeń (Monitor Polski Nr 28, poz. 233),

4) § 10 uchwały nr 51 Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1968 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego lub przez niego nadzorowanych (Monitor Polski z 1971 r. Nr 26, poz. 168),

5) § 16—18 i 47 uchwały nr 176 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw, kombinatów i zjednoczeń przemysłowych oraz budowlano-montażowych, objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1971 r. Nr 26, poz. 166),

6) § 12—14 i 50 uchwały nr 177 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1970 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, budowlanych, usług rolniczych i gospodarki komunalnej oraz ich zjednoczeń objętych planowaniem terenowym (Monitor Polski z 1971 r. Nr 26, poz. 167),

7) § 14 i 15 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1971 r. w sprawie gospodarki finansowej organizacji gospodarczej Lasy Państwowe (Monitor Polski Nr 25, poz. 158).

§ 61. Uchwała nie narusza przepisów określających zasady finansowania inwestycji i remontów w:

- 1) zarządach budynków mieszkalnych,
- 2) wielobranżowych przedsiębiorstwach gospodarki komunalnej i mieszkaniowej,
- 3) przedsiębiorstwach żegluga morskiej,
- 4) przedsiębiorstwie Polskie Koleje Państwowe,
- 5) przedsiębiorstwie Polskie Linie Lotnicze „LOT”,
- 6) przedsiębiorstwach prowadzących.

§ 62. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

133

UCHWAŁA Nr 75 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1972 r.

w sprawie projektowania inwestycji.

W celu usprawnienia przygotowania dokumentacji projektowej oraz zapewnienia skracania cykli realizacji inwestycji Rada Ministrów uchwala, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Uchwała ustala ramowe zasady sporządzania, uzgadniania i zatwierdzania założeń techniczno-ekonomicznych oraz sporządzania projektów technicznych inwestycji związanych z budową, rozbudową, przebudową i modernizacją, podejmowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

§ 2. Ustala się następujące znaczenie pojęć użytych w uchwale:

- 1) założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji, zwane dalej „założeniami”, są to podstawowe ustalenia określające

ce cel, program i wymagania stawiane inwestycji, metody i cykl realizacji oraz nieprzekraczalny jej koszt; dla inwestycji produkcyjnych ponadto cykl uzyskania projektowanej zdolności produkcyjnej i rachunek efektywności ekonomicznej,

- 2) projekt techniczny inwestycji, zwany dalej „projektem”, jest to zbiór dyspozycji technicznych wiążących realizatorów inwestycji; ustala on zakres i sposób prawidłowego wykonania wszystkich robót, dostaw i czynności nim objętych w terminach zgodnych z harmonogramem i niezbędnych do osiągnięcia zamierzonego efektu,
- 3) przedsięwzięcie inwestycyjne, zwane dalej „przedsięwzięciem”, jest to inwestycja obejmująca zakresem rzeczowym kompleksowo inwestycję podstawową wraz z inwestycjami towarzyszącymi i wspólnymi; przedsięwzięcie